

51

KEN, det är, förr än J, mine LÄSARE, behagen lära att *rent skilja* allt detta.

Aldrig skall förr Nationen äga ett *visst, rent, enhälligt Förstånd*. Mer eller mindre *qwick* skälmar och dårar skola *förvilla* allt. Mörker skall kastas på edra gudomliga Snillen; öfver hvars heliga stoft edra barn skola gråta af förtjusning. Och kanske skolen J ändteligen sent, och väl nedtryckte i dårskapens olyckor, med smärta finna, att man gäckat eder själ: att *Qvickhet i lögn* är blott ett gladt eller argt *Fjolleri*, att *Qvickhet i sanning* deremot är ett *lefvande förstånd*: och att, icke rim, prål, infall, skönt prat, intagande joller, hela inbildningens glänsande och galna spel, utan *rena och stora Sanningar* är *det*, som är heligt för Samhället.

Den vittre fiende, jag hittills haft, hade lärt, om inga ridderliga lagar, åtminstone någon *konst* i kriga. Detta gaf ett slags menskligt och äfven gladt anseende åt vår fejd. Han förekastade alltid mig, att vara *jättaktigt stor*: jag alltid honom, att vara *dvärgaktigt liten*. Han fann mig en vän af all *vildhet*: jag honom en ovän af all *högsinnighet*.

A*